

heller. Hvad de sidste angaar, er jeg ikke sikker paa eller rettere sagt, jeg tror ikke, at denne Bestemmelse i Længden lader sig opretholde; men det faar nu det kirkelige Udvalg behandle, og jeg mener, at Rigsdagen kommer til at beskæftige sig dermed en Gang i Fremtiden. Den Omstændighed, at adskillige er fri for Kirkeskat, har imidlertid paa enkelte Steder i Landet medført, at den stedlige Kirkeskat kan falde ret trykkende; der er enkelte Sogne, hvor flere end Halvdelen af Beboerne enten tilhører Frimenigheder eller har meldt sig ind i Valgmenigheder, og det er endda oftest de mere velhavende. Det bliver da kun en mindre Part af Sognebeboere med mindre Skatteevne, som skal paatage sig samtlige disse stedlige, kirkelige Udgifter. For at raade nogen Bod herpaa er der i § 6 foreslaaet en Bestemmelse, som giver Ministeren Bemyndigelse til at lade disse Udgifter delvis afholde af Lønningsfonden. Jeg ser for Tiden i alt Fald ingen anden Udvej, og det har ogsaa fundet Tilslutning fra alle Partier i Folketinget.

§ 7 er en Omredaktion af Lovens § 38, 3die Stykke, og gaar ud paa at gøre det muligt at faa Kirkeskatten paalignet hurtigere end hidtil. § 8 forandrer blot Revisionsbestemmelsen med Hensyn til Kontorholdet fra 1920—21 til 1922—23.

Dermed tror jeg i det væsentlige at have omtalt de Forandringer, der er sket med Lovforslaget under Forhandlingerne i det andet Ting; og uagtet man dér paa to Punkter ikke var enig, idet Socialdemokraterne havde ønsket at fastholde, at Lønningsklasserne skulde være bestemte ved Loven, og ikke ønskede at gaa over til, at Menighedsraadene skal afgøre, med hvilke Lønninger Kirkens Tjenestemænd skal lønnes, og de Konservative paa et andet Punkt mente, at det var bedre at fastholde Lovforslaget, som det oprindeligt forelaa, enedes dog alle om at stemme for Lovforslaget, idet man mente, det var nødvendigt og ønskeligt at faa det ført igennem og navnlig saa betids, at Loven kunde blive stadfæstet af Kongen inden 1. April, da den skulde træde i Kraft. Med disse Bemærkninger vil jeg anbefale Lovforslaget til det høje Tings velvillige Behandling og hurtigst mulige Vedtagelse.

Ejsing: Da vi havde Loven af 4. Oktober 1919 til Behandling, skete det under et stærkt Pres. Der var meget kort Tid. Forslaget kom i Udvalg, men der blev presset haardt paa, fordi Rigsdagen var lige

ved at skulle hjemsendes, og det kneb svært at faa Lovforslaget gennemført. Jeg kan sige, at vi gjorde os næsten fortvivlede Anstrengelser for at faa forandret adskillige Ting i § 34, idet vi var klare over, at vi ikke nær havde faaet alt det med, som skulde med. Men da der, som sagt, blev presset saa stærkt paa, turde vi ikke standse Lovforslaget, især da Præsterne var meget interesserede i at faa det vedtaget, inden Rigsdagen blev hjemsendt — jeg tror, det skete Dagen efter.

Nu er der jo foreslaaet forskellige Ændringer i den Lov, vi den Gang vedtog, og jeg kan tiltræde disse Ændringer. Det er ikke mere end rimeligt, at man vil have, at Præsterne skal have virkelig Godtgørelse for deres Udgifter til Befordring. Den Gang blev disse Udgifter sat til 50—600 Kr., nu sættes de til 50—1 200 Kr., og det er vist godt; det er nemlig ikke altid, at Præster i udstrakte Sogne kan faa deres Befordring betalt med 600 Kr. Der er ligeledes foretaget en Ændring i Godtgørelsen for Udgifter til Leje, Opvarmning og Rengøring af Konfirmandstue o. s. v. I den Lov, vi vedtog den 4. Oktober 1919, stod der kun, at der i særlige Tilfælde kunde ydes Præsterne Godtgørelse herfor; nu staa der, at der mindst skal ydes dem 200 Kr.

Som allerede omtalt af den højtærede Minister er de fleste Forandringer sket i Lovens § 34, nemlig ved nærværende Lovforslags § 5. Dér er jo foretaget mange forskellige Ændringer, men alle sammen, saa vidt jeg kan skønne, Forandringer, som er ret paakrævede; jeg ser derfor ikke nogen Anledning til at gøre Indvending mod dem, især da de jo er vedtagne enstemmigt i Folketinget. Og da man ønsker at faa Lovforslaget igennem nu, vil jeg ogsaa slutte mig til Anbefalingen af Forslaget.

Bestemmelsen i § 9 om Færøerne finder jeg ganske naturlig. Det er kun et Bevis paa det Hastværk, vi havde i Forfjor, at vi ikke en Gang sansede at faa indført den Bestemmelse, der ellers staa i Lovene, at denne Lov gælder ikke for Færøerne. Jeg finder det rigtigst, at vi faar det rettet saaledes, at der kommer til at staa, at Loven er brugbar paa Færøerne.

Med Hensyn til § 6 tror jeg, ligesom den højtærede Kirkeminister, at dette Spørgsmaal ikke er ganske udtømt med det foreliggende Forslag. Ministeren sagde jo ogsaa, at han mente, Spørgsmaalet vilde komme frem igen, maaske gennem det kirkelige Udvalg, der nu er nedsat. Jeg skal derfor ikke opholde mig derved.